

Posudek oponenta na bakalářskou práci Evy Krause *Institut interpelací v ČR v letech 1996-2010*.

Obligátní rozsah práce je naplněn; formální náležitosti (systém odkazování, seznam literatury, obsah, abstrakt) jsou víceméně v pořádku (otazník bych postavil nad nejednotná způsob odkazování na elektronické zdroje). Zdrojem jsou především údaje dostupné přes webové stránky PSP ČR; danému tématu jsou to údaje relevantní; časové omezení je legitimně zdůvodněno (dostupnost srovnatelných údajů, údaje z období před r. 1996 jsou přítom ale v některých směrech zohledněny).

Předmětem autorčina zájmu je institut interpelací v PSP ČR. Popudem k práci jí byl „zájem o rozšíření povědomí o kontrolních mechanismech našeho zákonodárského sboru“ a také „současný diskutabilní stav interpelací“ (s. 7); druhé jmenované ostatně ústí v závěru v normativní přemítání a úvahy nad zlepšením. V užším smyslu pak pracuje s mimořádně vágní otázkou „zda je možno nalézt vývojové tendence a změny v praxi institutu interpelací“ – nepřekvapí, že odpověď je kladná – a stejně vágní hypotézou/předpokladem, že došlo „k poklesu jeho využívání a úrovně“ (není úplně jasné, jestli má především na mysli pokles objemu, pokles blíže nespecifikované kvality, pokles významu pro legislativní proces či co vlastně).

Rozbor dosavadního bádání ani typu zdrojů proveden není.

Autorka nepracuje s žádnou teorií. Stanovuje však kritéria (seznam s. 10) pro...není vlastně jasné pro co, neb práce má jen vágní otázku a hypotézu. Sama skutečnost, že stanovuje nějaká kritéria je jistě dobrá, ale ona kritéria jsou v podstatě nahodilá, nevycházejí z žádné základní myšlenky a není vlastně jasné k čemu ji data podle těchto kritérií sesbíraná budou sloužit (a to i za předpokladu, že by autorka chtěla jít cestou induktivního výzkumu, klíč pro relevantní údaje musí být vždy přítomen, přístup sám je vždy teoreticky založen; induktivní přístup by nevyžadoval hypotézu, měl by ale pak sám vyústit v teorii ve smyslu vysvětlení studovaného jevu).

Na základě uvedených kritérií autorka provádí to, co nazývá kvantitativní a kvalitativní analýzou. Pod kvantitativní analýzou chápe prostou skutečnost, že procentuálně vyjádří poměry v počtech interpelací a v jejich typech (např. ústní-písemné, na předsedu vlády-na ministry apod.). Pod kvalitativní analýzou autorka rozumí empirické ilustrování různých jevů spojených s interpelacemi, jevů různého typu, resp. různých kategorií a úrovní obecnosti, od taktického užívání interpelací, přes „diskurs interpelací“ (pod tím si autorka v podstatě představuje otázku, jestli jsou některé interpelace „taktí“ a „vkusné“), až po zvláštní kapitole věnovanou jen SPR-RSČ. (Ve výběru jevů je autorka zřetelně závislá na sekundární literatuře – zvláště na Wintrovi – , někdy se o ní zřetelně opírá i tam, kde na ni přímo neodkazuje).

Práci navrhuji hodnotit jako dobrou.

PhDr. Martin Polášek, PhD., 27.1.2015